

Jak se dělají prachy...

Hušák ruinoval Sazku s platem 5,6 milionu měsíčně a, já jsem zbabělec. Měl jsem před 15 lety v redakci velký průšvih kvůli Aleši Hušákovi, tehdejšímu generálnímu řediteli loterijní společnosti Sazka. Jeho úřadování skončilo v roce 2011 bankrotem firmy. V sobotu 28. dubna jsem si na ten malér vzpomněl. V roce 1997 jsem málem skončil na dlažbě, protože jsem na stránky toho deníku vypustil "Krakena". Dostal jsem se k dokumentům, které svědčily o tom, jak je Sazka v dluzích, ožebračuje český sport, dává mu méně a méně, ale přitom si žije nad poměry. Kdyby se tím někdo v roce 1997 vážně zabýval, tak by Sazka vloni bankrotem neskončila. Jenže v roce 1997 šlo jenom o to, jak mi zavřít hubu.

Vypustil jsem tehdy zprávu o tom, v níž byla čísla, jak klesají příjmy ČSTV a jeho svazů, přičemž management Sazky pobírá tučné statisíkové a milionové odměny, stejně jako její představenstvo, výjezdní zasedání se konají v mexickém Acapulku nebo v Jižní Africe, všichni jezdí novými volvy a podobně. Měl jsem připravena dvě pokračování. Hušáka to rozlítilo, zavolal šéfredaktorovi a druhý den v 10 hodin jsem stál v pozoru před jeho kanceláří, že si o tom ve třech promluvíme. Nedošlo k tomu. Chvilí jsem čekal, po deseti minutách vypadl z šéfredaktorny nějaký Hušákův fámulus, podal mi ruku a pravil. "Už je to vyřízené, pan šéfredaktor vám všechno řekne."

V šéfredaktorně to proběhlo asi během tří minut. "Podívej se," pravil šéf, "Sazka nám navýšila roční objem inzerce z 12 na 18 milionů, takže si ta svá pokračování strč do prdele, jinak máš padáka na hodinu. Námitky?"

Byl jsem jako opařený. Pracoval jsem tehdy v největším deníku v zemi a měl jsem prominentní pozici investigativního sportáka. Přinášel jsem kauzy a přispíval jsem ke zvyšování nákladu. Užíval jsem si tu prestiž. Nechtěl jsem o ni přijít. Dnes se omlouvám celému českému sportu za svou zbabělost. Měl jsem se vzepřít a nechat se vyhodit, vzali by mě tehdy v každé jiné redakci. Zvláště s mými kontakty a materiály, které jsem měl v rukávě. A nejen o Sazce. Měl jsem to všechno zveřejnit. Jenže v ten den jsem si uvědomil jednu věc, že ani v demokracii hlavou zed' neprorazím. Do roku 1989 to chodilo tak, že šéfredaktoři všech důležitých médií každé úterý narukovali na tiskový odbor ÚV KSČ a

dostali instrukce, co se může a nemůže. Diktát strany byl zavazující, všechno platila. Po roce 1990 se to změnilo. Diktát strany nahradil diktát inzerce. Výsledek je do jisté míry stejný. Kdo dává inzerci a platí, ten si může diktovat, co bude v novinách. Rozdíl je jen v tom, že je tu víc stran a víc firem spojených s těmito partajemi. Existují na to specializované reklamní agentury, které perou přes inzerci peníze pro politické strany. Také platí a také si diktují. Vlastně jsme v médiích žádný krok dopředu neudělali, svoboda médií je iluzorní. Každé médium má někoho, kdo diktuje.

Nehodlám moralizovat Aleše Hušáka. Byl prostě jen šikovný a dělal to, co mu akcionáři dovolili. A dovolili mu hodně, protože jim za všechno dobře zaplatil. V sobotu jsem se na valné hromadě ČSTV v Nymburce dověděl, že Sazka se od roku 1997 nikdy nedostala z řetězce dluhů. Nakonec jí zlomila vaz polyfunkční megalomanská aréna ve Vysočanech, jejíž výstavbu Sazka financovala. Neměla na to, ale pokračovala v tom. Tuto halu si přál stát a realizací pověřil tehdejšího náměstka ministryně školství, mládeže a tělovýchovy Ladislava Malého jako vládního zmocněnce a tehdejšího šéfa hokejového svazu Karla Guta. Stát se zachoval jako naivní debil a nechal je konat, jak konali. Detaily o tom, jak se likvidovala výběrová řízení (kdyby nechali halu postavit prvnímu vítězi výběrového řízení americké firmě Stadivarios, která postavila polovinu hal pro NHL a NBA a zajistila jejich rentabilitu, tak by dnes bylo všechno v klidu...), protože ti, co je vyhrávali, nechtěli nic "pustit", si teď nechám pro sebe. Vyjdu s tím v pravý čas. Někdo za to skončí v base před hranicí promlčení, ale to je, holt, život.

Do vězení se dostávají lidé za pár "čórek" nad 5000 korun, ale ti, co kasírují úplatky v desítkách milionů, dostávají státní vyznamenání, vstupují do síní slávy a jsou mezi celebritami. To ale nejde.

Výsledkem však je, že halu stavěla nakonec Sazka. Jak k tomu došlo, si rovněž zatím nechám pro sebe, čas hlavního "grilování" ještě nepřišel. První rozpočet byl v roce 2001 na 2,75 miliardy korun, v roce 2004 8,5 mld. Kč, nakonec převýšil 9 mld. Nakonec s mechanismem financování, spojeným s vydáním dluhopisů se lhůtami splatnosti, vyšplhaly náklady na zhruba 21 miliard.

Bylo zcela jasné, že náklady na výstavbu haly jsou zcela nevratné, ale Aleš Hušák se choval jako grand. Po dostavbě haly v roce 2004 rozděl managementu a představenstvu zhruba miliardu korun na platech a odměnách. Tím je míněno 15 lidí managementu, 10 lidí

z představenstva a 11 lidí z dozorčí rady. Všichni si žili jako lordi. V letech 2006 až 2010 bylo utraceno přes 41 milionů za pronájem soukromých letadel, za výlety na olympiády se v letech 2004 - 2010 utratilo asi 70 milionů, na firemní ošacení padlo v letech 2008 - 2010 přes 10 milionů. V budově Sazky na Žižkově, zejména v prostorách užívaných Alešem Hušákem, visela umělecká díla v hodnotě téměř 33 milionů.

Aleš Hušák měl v letech 2007 až 2010 průměrný měsíční příjem 5 638 635 Kč, součet jeho čisté roční mzdy s odměnami v letech 2007 až 2011 je 274 787 259 Kč. Měl zajímavé osobní benefity, např. osobního kuchaře, bezlimitní částky na pohoštění, pohonné hmoty, všelijaké požitky pro členy rodiny. Přitom sportovní svazy, jejichž roční rozpočet by spasily dva až tři miliony, dostávaly částky v řádech statisíců, nebo vůbec nic. Hušák jezdil v Bentley za šest milionů, elita Sazky v Audi A8 4.2 (6 aut) za téměř 13 milionů, k dispozici byl Hummer za 1,5 milionu, pro členy představenstva tu bylo 15 aut zn. Volvo XC 90.

Mnoho špičkových sportovců se nedočkalo žádných příspěvků na svou činnost, přestože k tomu byla Sazka ze zákona zřízena. Hradili si závody na úrovni mistrovství světa, Evropy či Světového poháru ze svého anebo z prostředků svých osobních sponzorů. Sport finančně skomíral, ale v Sazce to jen fičelo. Aleš Hušák seděl za stolem z palisandru (z Číny) za 1,5 milionu. Firma si koupila zámek s klášterem a pozemky v Rabštejně nad Střelou za 63 145 481 Kč, vilu s pozemkem v Nouzově za 13 365 935 Kč, moravské vinařství Kolby za 44 794 163 Kč. Sazka už byla na odpis, ale nakoupila u Trutnova pozemky za 383 613 330 Kč pro projekt Arkadia, což mělo být gigantické kasino a centrum hazardních her, něco jako evropské Las Vegas. Další centrum hazardu mělo vzniknout v blízkosti Rudné u Prahy. Základní kapitál firmy byl splacen 21. června 2006 ve výši 355 120 000 Kč. Sazka skončila v roce 2011 v bankrotu s pohledávkami, které desetinásobně přesáhly její základní jmění.

K tomu všemu došlo hlavně kvůli tomu, že Aleš Hušák měl volný prostor od zkorumpovaných statutárů a zašel ještě dále - byl zamilovaný do svých vlastních rozhodnutí. A to je velmi nebezpečná kombinace.

Tak mi tedy řekněte vy, co chodíte dvakrát týdně vsadit Sportku a přitlačíte, když je ve hře velký jackpot, jestli je tohle všechno normální. Já a můj bratr jsme sázeli Sportku každý týden, protože jsme sportovci. Nečekali jsme na výhru, ale byli jsme si jisti, že podporujeme sport. Teď už nesázíme. Nepodporovali jsme totiž sport, ale Aleše Hušáka,

zkorumpovaný management, představenstvo, dozorčí radu a jejich dolce vita. Byli jsme podvedeni. Stydím se za to, že jsem byl v roce 1997 zbabělcem. V roce 2012 zbabělcem už nebudu.

Pavel Skramlík

